magazin sportiv

La telefon: NICUŢĂ TĂNASE

Ocupat pînă peste cap cu redactarea feluritelor pagini de umor, Nicuţă Tănase a fost foarte greu de găsit. Am reuşit să-l „prindem" la telefon, al cărui număr — din prudenţă — nu-l divulgăm. Cunoscutul foiletonist a ridicat receptorul şi, din obişnuinţă, a răspuns: *„Intră !"* Aşa că, am intrat... pe fir.

— Cîte foiletoane dedicate sportului ai scris în 1966?

— Nici unul, şi-mi pare rău.

— Cîte îţi propui pentru 1967?

— Să dea dumnezeu să n-am nici un motiv.

— Cine va cîştiga campionatul de fotbal?

— Bineînţeles că Rapid, prin reprezentantul său, Oblemenco, de la... Universitatea Craiova.

— Crezi, deci, că oltenii vor ţine locul întîi... cu dinţii?

— Cum au un surplus de măsele, nici nu le va fi greu.

— Cine va retrograda?

— Fie-ţi milă de mine. Am nişte reportaje în perspectivă la Iaşi, Braşov, Cluj, Timişoara şi... în alte oraşe. Vrei să nu găsesc loc la hotel?

— Care a fost cel mai mare succes sportiv al anului 1966?

— Faptul că am văzut Campionatul mondial de fotbal acasă, în halat şi papuci.

— Ce ai dori de la anul 1967?

— De la sportivii noştri, care sînt băieţi buni, să lichideze... lipsurile şi să se facă mari. La revedere!

V. CH.

PREGĂTIRI...

În fiecare an, maestrul emerit al sportului Horaţiu Nicolau îşi face o plăcută preocupare din pregătirea pomului de iarnă, avînd o ajutoare de preţ în fiica sa. Mihaela, acum în etate de 9 ani.

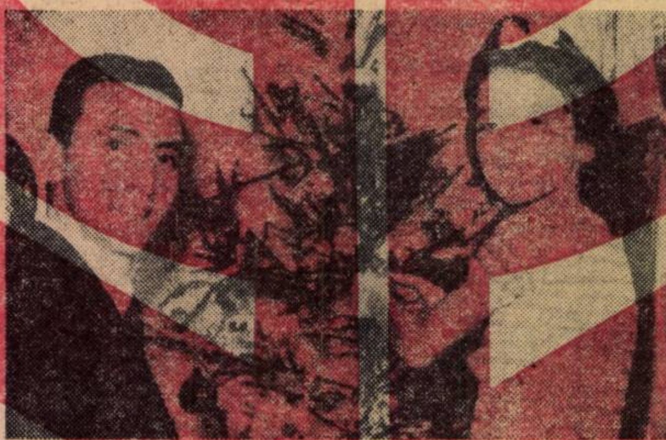
O dată cu venirea noului an Horaţiu Nicolau îşi încheie o prodigioasă activitate competiţională, trecînd pe banca antrenorilor. Timp de 14 ani el a fost unul dintre jucătorii de bază ai Rapidului şi ai echipei naţionale de volei. Cifrele sînt grăitoare în acest sens: 605 jocuri oficiale, 330 de jocuri internaţionale!

Ce echipă va antrena Horaţiu Nicolau?

Echipa... Belgiei! Timp de un an de zile el va fi antrenorul principal al naţionalei belgiene, ajutînd-o să urce treptele măiestriei sportive.

Invitaţia care i s-a făcut lui Horaţiu Nicolau constituie o mărturie în plus a renumelui de care se bucură voleiul românesc în arena internaţională.

Text şi foto: **Teodor Roibu**

Nevestele lor...

Nevestele lor? Da, este o idee... Nu e nouă, dar... ce-ar fi, totuşi, să stăm de vorbă cu ele? Lor, băieţilor, le-am solicitat numeroase declaraţii în momentele „fortissime" din carieră şi, uneori, chiar cînd mergeau... la vale. Ce reacţii au, însă, nevestele lor atunci cînd emoţia atinge cel mai înalt punct pe electrocardiograma disputei sportive? Trebuie să recunoaşteţi că este o întrebare care merită a-i fi găsit răspunsul!

— Emoţii? Nu, n-am nici o emoţie din ziua meciului România — Danemarca, disputat pe stadionul „23 August" din Capitală. Atunci, a fost ultima dată cînd am ţinut televizorul „deschis" la un meci în care juca soţul meu — ne spune ILEANA DATCU. Pînă să se dezmeticească, Ducu (n.n. Ilie Datcu) a primit în acea partidă trei goluri pentru care a fost criticat ani de zile. Eu era să fac stop cardiac la golul al treilea. Aşa că, de atunci, cu cîteva minute înainte de începerea unui meci la care participă soţul meu, mă izolez fonic şi video.

— Ce părere aveţi totuşi despre soţul dv. ca portar de fotbal?

— Eu, ca soţie, cred că e cel mai bun din lume!

— Pe locul doi, pe cine vedeţi?

— Bineînţeles, pe Mihai Ionescu, noul prieten al soţului meu, prietenie care s-a legat şi s-a cimentat cu prilejul ultimelor deplasări în străinătate. Apropo, vreau să vă întreb ceva: convorbirea aceasta este particulară sau doriţi să o publicaţi?

— O vom publica.

— Cînd?

— În numărul de Anul Nou.

— Atunci, încă o rugăminte: să transmiteţi din partea noastră (a familiei Datcu) toate urările de fericire, noroc şi... formă sportivă familiei Mihai Ionescu.

Şi, am făcut-o, după cum vedeţi.

De la „casa Datcu" ne-am îndreptat intenţiile spre unul dintre cei mai „agresivi" adversari ai lui Ilie Datcu: Ion Ionescu.

O întîmplare fericită, ne-a pus, direct, în legătură cu OLIMPIA IONESCU, soţia popularului înaintaş giuleştean.

Am atacat frontal problema.

— Cînd aveţi cele mai mari emoţii, în legătură cu soţul dv.?

Răspunsul ne... descumpăneşte.

— Cînd trebuie să execute loviturile de la „11 m". Mi-e frică să nu rateze. Nu ştiu cum să vă spun, dar am acest complex din ziua în care cronicarii au început să-l acuze pe soţul meu că ratează ocaziile clarissime.

— Asta înseamnă că pe celelalte?

— Le „fructifică", din moment ce a fost de trei ori golgeterul campionatului.

— O întrebare indiscretă: n-aţi avut emoţii cînd Voinea conducea cu un avans de 5 (cinci) goluri?

— De loc! Nu-mi era teamă de Voinea... Îl cunoşteam pe el şi... mai ales pe soţul meu.

— Altă întrebare, mai indiscretă: îndrăzniţi să vă criticaţi soţul, după meciuri? De pildă, după partida Rapid — Siderurgistul, din anul trecut!

— Da. Cu destulă duritate chiar.

— Şi, nu răspunde la „durităţi"?

Pauză!

Relaţia cu „casa Badea" din Ploieşti a fost cel mai simplu lucru de realizat. Centrala telefonică ploieşteană ne-a servit imediat, deşi noi nu ştiam numărul. Nici nu ne-a marcat taxa de informare (glumim, desigur!)

După prezentările de rigoare, „aruncăm" prima întrebare. CORNELIA BADEA ne roagă să-i acordăm o clipă de răgaz pentru a... linişti pe micuţa Izabela (la trei ani, fiecare semnal telefonic poate avea efecte particulare pentru ceea ce se cheamă curiozitate feminină). Apoi, ne răspunde prompt:

— Totdeauna am emoţii cînd ştiu că Sandu are meci. Drept să vă spun, în ultima vreme, sînt însă şi mai emoţionată cînd nu joacă. Din cauza... concurenţei. Dobrin, Iancu, Frăţilă... iată nişte „nume" care, recunoaşteţi, te pot pune pe gînduri.

— Cum se comportă soţul dv. după meciurile pierdute?

— Devine un fel de „sfinx". De altfel, toată inima lui este pentru fotbal şi evenimentele de pe gazon se repercutează major în starea sa afectivă. Singurul om care-i poate zmulge un zîmbet, în atari situaţii, este fetiţa noastră, Izabela.

— Ce părere aveţi despre cronicarii de fotbal?

— De, ştiu eu...

— E de ajuns! Sîntem lămuriţi...

Familia Barbu din Piteşti se afla într-o vizită de curtoazie şi astfel legătura cu DORINA BARBU am căpătat-o la o oră destul de tîrzie.

— Pînă în toamna aceasta, emoţiile cele mai dense le aveam cînd soţul meu se prezenta la examenele de la facultate. Altfel, Dinamo Piteşti era o echipă „mică" şi necazurile şi bucuriile noastre erau pe aceeaşi măsură. A venit „vîrtejul" din „Cupa oraşelor tîrguri" şi am devenit o echipă... europeană (sper că tovarăşul antrenor Ştefan Vasile nu se va supăra dacă m-am încadrat în rîndurile formaţiei sale. Într-un fel, şi noi, nevestele, facem parte din ea). Apoi, a venit debutul în echipa naţională. Cam tîrziu, nu-i vorbă (mi se pare că iarăşi trebuie să-mi cer scuze cuiva?), dar a venit! A fost Ploieştiul (meciul cu Polonia) şi Neapole (partida cu Italia). Iată două oraşe, pe care nu le voi uita curînd şi despre care înainte n-aş fi crezut că vor juca un rol atît de mare în viaţa mea.

În minutul 44 al meciului cu italienii am închis televizorul, necăjită. E un avantaj al nostru, al nevestelor, un mod de a evita situaţiile dramatice. Poate că cineva ar putea să-mi aducă aminte de povestea cu struţul. Mă rog! Aşa am reacţionat atunci! Sper ca, pe viitor, să mă călesc şi să pot participa pînă la capăt la meciurile soţului meu. Deocamdată, sînt şi eu... debutantă în „naţională".

Pe de altă parte, sînt încredinţată că soţul meu şi colegii lui din echipa naţională nu ne vor mai obliga să închidem televizoarele. Este o speranţă şi o dorinţă pentru anul 1967".

Am mulţumit şi am întrerupt şi noi convorbirea. Nu de altceva, dar secretarul de redacţie cerea insistent... manuscrisul. Ce facem cu celelalte neveste?

„Continuaţi, altă dată" — a fost răspunsul. Pînă atunci, am pus punct, adăugind, într-un fel de post-scriptum — LA MULŢI ANI PENTRU TOATE NEVESTELE ŞI TOŢI SOŢII DIN FOTBALUL NOSTRU!

V. P.

POŞTA MAGAZIN

MIHAI SOLGAU, DOROHOI. — Echipa care a cîştigat cel mai net campionatul de fotbal? U.T.A., în ediţia 1946—1947. Arădenii au avut cu 11 puncte mai mult decît următoarea clasată! În ediţia următoare, U.T.A. a stabilit şi un record de golaveraj: 129—31!

CONSTANTIN MINDRA şi GUSTAV BOTI, TIMIŞOARA. — Cel mai lung meci de box pentru campionatul mondial la toate categoriile a fost acela dintre John L. Sullivan şi Jake Kilrain, disputat în anul 1889. Lui Sullivan i-au trebuit... 75 de reprize pentru a obţine victoria — la puncte. Cei doi au boxat fără mănuşi... la propriu şi la figurat! Cu mănuşi, cel mai lung meci de campionat a fost între James J. Jeffries şi Tom Sharkey. A învins Jeffries, la puncte, după 25 de reprize.

PETRE IONIŢĂ, GURA VĂII. — Arbitrul Iosif Ritter a făcut parte de 17 ori din echipa noastră naţională de fotbal, în perioada 1945—1949.

ION POSTAŞU
Ilustraţii:
N. CLAUDIU

PREMIUL CEL MARE

Unul din cele mai mari premii din istoria concursurilor de pronosticuri sportive din Anglia — 146 882 de lire sterline! — a fost cîştigat de Phyllis Sauders, în etate de 42 de ani, proprietara unei mici curăţătorii chimice dintr-un cartier mărginaş al Londrei.

Este, oare, Phyllis Sauders o atît de bună cunoscătoare a fotbalului englez, a raportului de forţe dintre o echipă şi alta, a formei lor sportive? Nicidecum! De altfel, problema completării buletinului pentru concursurile de pronosticuri sportive este o preocupare a soţului ei care, săptămînă de săptămînă, îşi verifică cunoştinţele sportive şi... norocul.

Cum însă în ziua aceea, luat cu alte treburi, mister Sauders a uitat să-şi întocmească buletinul, a făcut soţia sa acest lucru. Şi rezultatul s-a văzut!

Pluguşorul sportivilor

(Urmare din pag. a 8-a)

De pe-ntregul continent!
Cît era de mare sala
De-abia de-a cuprins „finala"!
Straşnic joc au mai făcut!
Pentru „Cupă" s-au bătut
De-ntreba un pici de-o şchioapă
Cînd da setul să înceapă:
— Pentru cine strîngem pumnii?
Nene, care sînt românii?!
Luaţi exemplu, măi flăcăi,
Şi la alte sporturi, măi!
Titluri, cupe, ori ce-or fi,
Să le disputăm aci,
Între noi. Cîştige fraţii,
De-or fi unii, de-or fi alţii...
Cîştigat, zău vă grăiesc,
Va fi sportul românesc!

Mînaţi, fete şi flăcăi!
Ca voleibaliştii, măi!
Hăi! Hăi!

Şi acum, pocnind din bici,
Trageţi plugul şi pe-aici.
De n-o fi cu supărare
Facem şi-altfel de urare
Celor ce... cum să vă spun...
Li s-a rupt căruţa-n drum!
Că-n loc să muncească,
Să se pregătească,
Să se oţelească,
Şi să-i dovedească
Pe alţii, flăcăi,
Doar de... zurgălăi
Se-antrenează, măi!
Trageţi plugul, măi băieţi,
La atlete şi atleţi
Că precum se ştie, festa
Ne-au făcut la Budapesta.
Mai nimic n-au cîştigat
Unii cică... a plouat,
Alţii — că ar fi clacat,
Unii — că s-a-ntunecat
Alţii — că nu s-a... -ntîmplat!
Alţii au găsit pricină
C-adversarii-au fost de vină...
Fiindcă nu i-au anunţat
Cînd şi cît s-au antrenat.
Or fi şi-astea! Deh! Mai ştii?!
Drept e, însă, măi copii,
Că s-au răzbunat pe voi
Ceasurile date-napoi...
Şi lucrînd de mîntuială
N-aţi făcut nici o scofală...
Sculaţi, sculaţi, boieri mari!
Suliţaşi şi ciocănari,
Săritori, sprinteri, sculaţi!
Mai cu spor vă antrenaţi.
Şi voi, meşteri antrenori,
Sculaţi! Fete şi feciori
Zdraveni, dornici să se bată,
Adunaţi din ţara toată,
Şi lucraţi, măi, cu tot sîrgul
N-aşteptaţi ce... o da tîrgul!
Nu vă închinaţi la soartă
Mexicul bate la poartă.
De atleţi vorbim? Da, da!
Dar şi de-alte cîteva
Sporturi, ca gimnastica,
Scrimă, box... şi-etcetera!
Planuri sînt, şi sînt prea bune,
(N-am nimic de ele-a spune)
Dar mai aud, oameni buni,
Că sînt cluburi şi regiuni
Care-au prins ca să înceapă
Să dea planurile la... apă,
Să le strîmtoreze,
Să le micşoreze,
Mînaţi, măi flăcăi, mînaţi!
Planurile de-ajustaţi,
Puneţi, măi, ceva în plus,
Ajustaţi-le... în sus!
Sportivi mulţi pregătiţi bine,
Fiţi la Mexic la-nălţime
La propriu şi figurat!
Şi-am mai avea de urat
Pe la fotbal. Lor, fîrtate,
Nu le-a mers chiar ca pe roate,
Dar nici prea rău, cum s-ar spune
Sînt şi ceva semne bune,
Mai ales la-naintare.
Drept e că la apărare...
De aceea le-am ura
(Cum zicea la... cinema)
N-aşteptaţi, măi, luna mai,
De vreţi să nu fie bai.
Puneţi, măi, plugul pe roate!
Muncă şi seriozitate
Vă urăm cu toţii, deci,
Voi minute nouăzeci
Să jucaţi cu străşnicie
Reprizele să vă fie
Ca două surori, sadea,
Nu... una-aşa şi alta-aşa.
Mai cu foc jucaţi, flăcăi!
Ca Dinamo-Piteşti, măi!
Hăi! Hăi!
De urat am mai ura,
C-ar mai fi cîte ceva...
Pe la unii... gospodari.
Lucrări mici, lucrări mai mari,
Ei şi-au prevăzut în plan.
Şi-acum, la sfîrşit de an,
Se treziră, măi fîrtate,
Cu treaba pe jumătate.
Mînaţi, oameni buni, mînaţi,
Haideţi, nu mai aşteptaţi,
Piste, săli, terenuri — toate
Construite, reparate,
Mai degrabă să avem!
V-ar place? Ia să vedem,
Dacă-n loc de casă nouă
Vi s-ar da o dată vouă
Nu mîndru apartament,
Ci la... bancă virament?
Să vă lipsească tavanul,
Să v-acoperiţi cu... planul!
Gospodari fiţi, măi flăcăi!
Nu ca la Bacău, Hăi! Hăi!
Dar să ne oprim aici.
Mînaţi, măi! Mînaţi, voinici!
Anul Nou, cu bucurie
Tuturora să le fie.
Noi succese, din belşug,
Să dea brazda de sub plug.
În concursuri mici şi mari.
Şi ca harnici gospodari
De pe-acum să pregătim,
De pe-acum să oţelim
Băieţi mulţi şi multe fete,
Antrenaţi pe îndelete.
Ca la cea Olimpiadă
Printre fruntaşi să se vadă.
Mai cu spor munciţi, flăcăi,
Ca să luaţi medalii, măi!
Trageţi plugul, băietani,
Noroc bun şi

LA
MULŢI
ANI!

Fără cuvinte
Desen de Ion Dogar Marinescu

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, telefon 11.10.05, interurban 72 şi 286. Telex: sportrom buc. 180. Tiparul: I. P. „Informaţia" str. Brezoianu 23—25.
PREŢUL ABONAMENTULUI: 1 lună: 6,50 lei; 3 luni: 19,50 lei; 6 luni: 39 lei; an: 78 lei.
40 365